

2011. február 25. - hvg.hu: **A Magyar Narancsban megjelent „Az undor óráiban” c. írás szerzője kiakadt az ön interjúján, amit a Süddeutsche Zeitungnak adott.**

Nagyon nem tetszett neki, hogy közölte, jól érzi itt magát Magyarországon. Még a lap címdalán is utaltak arra, hogy ön „megszámolta” hány zsidó és hány cigány van a zenekarban. Mit szól ön ehhez?

Kocsis Zoltán: Szerintem ebben a felheccelt hangulatban, ami Magyarországon uralkodik, mindenki megbolondult.

Nem nekem kell szégyenkeznem amiatt, amit a német lapnak nyilatkoztam, hanem azoknak kellene, akik külföldről, külföldi újságírókhoz rohángálva gyalázzák az országunkat és a népünket. Az egyik külföldi újságíró három órámba telt meggyőzni arról, hogy Magyarország nem a pokol és főleg nem – ahogy egy angol újság írta - undorító kis állam, amelyből a bűz árad.

hvg.hu: Schiff Andrást, aki a Washington Postban kifejtette: "szabadságszerető művészként aggódva figyelem, hogy a kirekesztés, a kisebbségek elleni agresszió és intolerancia tovább élésében Magyarország nagyon is élen jár Európában", ön meghívta Budapestre, vezényelje a Nemzeti Filharmonikusokat. Elfogadta az ajánlatot?

K.Z.: Sajnos még nem válaszolt. Én is szabadságszerető művész vagyok, de amit Schiff András, Fischer Ádám állít, az egyszerűen nem igaz. Magyarországon pontosan annyi rasszizmus, annyi antiszemitizmus és annyi antiromanizmus – ez utóbbi kifejezést Bari Károlytól tanultam - van, mint bármely más európai országban. A legcsekélyebb rasszizmus is sok, s undorító, de van. Mindenhol. Mégsem lehet egy egész országot hírbe hozni, besározni miatta. Az a helyzet, hogy minket külföldön – s ez természetes – kissé leegyszerűsítve látnak: „a magyarok”. Ez a sok botrány, rosszízű nyilatkozat az egész országra vet rossz fényt, s azt azért nem szeretném hagyni, hogy az országomat, Andrással, Ádámmal, Konrád Györggyel közös hazánkat és népünket gyalázza bárki! Egyszerűen nem tudom felfogni és megérteni, hogy lehet efféle jelzőkkel és ennyire lejártni az országot amiatt, mert néhány befolyásos politikus és értelmiségi messzebb került a húsfazék mellől. Fölöslegesen tömeghisztériát szítanak például a médiatörvény egyes, talán nem is a leglényegesebb pontjai miatt.

hvg.hu: Ha már a politikánál tartunk, ön hogy értékeli a tavalyi választást?

K.Z.: A társadalom nem Orbán Viktor két szép szemére szavazott, és nem is Gyurcsány Ferenc ellen.

Az elmúlt négy, nyolc év eredményeit osztályozták. A társadalomnak elege van a bűnözésből, a gyűlölködésből, de főleg a széthúzásból. Jó lenne már végre abba az azonos irányba menni, amit úgy hívnak, hogy az ország gazdasági, kulturális és erkölcsi felemelkedése. Ezt tükrözték a szavazatok, egységes vezetést kért a nép.

hvg.hu: A Süddeutsche-nak adott interjújában azt mondta, hogy Magyarország szociális állammá vált. Mit ért ezalatt?

K.Z.: Azt, hogy az emberek törődnek egymással. A borzalmas problémák ellenére, melyek az országot sújtják, azt gondolom, hogy az ember fogalmának komolyabb jelentéstartalma van, mint az ezt megelőző években.

hvg.hu: Egyesek a Kulturkampf feléledéséről cikkeznek, mások azt vizionálják, hogy Magyarország kulturális sivataggá válik. Ha mindez túlzás is, azért a kormányzat kétségtelenül erőteljesebben igyekszik saját ízlését ráerőltetni a közönségre. Ön hogy látja a hazai helyzetet, különösen, ami a kultúrát illeti?

K.Z.: Minden kormány a kultúrához nyúl a legbátrabban, pontosabban von el tőle, mert úgy gondolja, rövidtávon biztosan nincs tétje. Mint ahogy ennek a kormánynak is valószínűleg nem legfontosabb területe a kultúra pátyolgatása, én úgy gondolom, ezzel ellentétben, hogy nagyon oda kell rá figyelni. Ha csak a házam táján maradok, tőlünk az elmúlt nyolc évben 300 millió forintot vettek el, amit mi állampolgári feyelemmel tűrtünk, de azt gondolom, ha nem tűrjük, akkor sem lett volna semmi probléma, hiszen az átlagember a kultúrára, mint valami felépítményre tekint. Nem tartja feltétlenül szükségesnek, és ezt a politikusok is nagyon jól tudják. A hiánya, fejlődésének zökkenői hosszabb távon éreztetik majd a hatásukat, mikor sikerül elveszíteni vagy teljesen lenullázni olyan értékeket, amelyek pedig ma még nagyon is piacképesek, amelyek miatt a világ még figyel ránk. Ilyen nyilvánvalóan a zene!

hvg.hu: Ön egyébként hogy érzi magát Magyarországon, mint magánember és mint karmester – zongoraművész - tanár?

K.Z.: Nagyon jól érzem magamat a bőrömben, és azt hiszem, hogy egy normális, becsületes polgár vagyok. Most értem haza egy tízállomásos németországi turnéről, ahol csodálattal figyeltem, hogy micsoda közösség a miénk, Nemzeti Filharmonikusoké. Mi egy olyan csapat vagyunk, ahol réges-rég megtörténtek már azok a beszélgetések és kibeszélések, amelyek a társadalomban még nem, s amelynek hiányától az egész ország szenved, és születnek meg azok a víziók, ami a közéletben tapasztalható. Ezért mond egymásra minden politikai oldal kígyót-békát, és ezt elégették meg az emberek. Ha valami elindul, a másik oldal rögtön azt mondja, hogy ez rossz, mert az ötlet éppen nem tőlük jött. Mi ismerjük egymást, egymás történetét, családjait, becsüljük egymást, és beszélgetünk. És éppen ezért a származás a mi közösségünkben egy természetes állapot, nem pedig konfliktusforrás. Valaki nem attól fogja jobban a vonót, vagy fújja a hangszert, mert valamilyen családból származik, hanem attól, mert tehetséges. De ha valamilyen családból származik, azzal igenis gazdagítja a mi közös kultúránkat, amiről kár lenne lemondani!

hvg.hu: Azért nem kis felhőrdülést váltott ki egyesekben, mikor azt mondta, hogy a zenekarában tizenegy zsidó és tizenegy roma származású muzsikusz dolgozik, s amíg nem mondja valaki, hogy bocsássa el őket, addig nem hisz az ilyen dolgokban...

K.Z.: Erre is utaltam előbb, hogy mi kibeszéltünk és megbeszéltünk mindent a zenekarban, amit a társadalom és a politika eddig még nem tett meg. A Nemzeti Filharmonikusok az ország lakosságának tökéletes leképezése. Nagyon sok tehetséges ember él ebben az országban, származástól függetlenül, és ez az egyik fő tartaléka az országunknak, s záloga annak a művészi színvonalnak is, amit mi képviselünk. Hiszek a keveredésben, a 'fajtisztaság' a legnagyobb baromság, ami létezik. Éppen mi itt a Kárpát-medencében vagyunk erre a legjobb példa. Hányféle nemzetiség keveredett itt? Ennek köszönhetjük, hogy fennmaradtunk, s ennek köszönhetjük, hogy a magyarságot tehetséges népnak ismerik a világban. Csak kissé veszekedősek... Amerre a világ tart – s ez alól mi sem vagyunk kivételek – pár évszázad múlva talán nem is lesz olyan, hogy arab, fekete vagy kínai, csak emberek lesznek. Minden embertársamnak megadom a tiszteletet, de ezért cserébe én is elvárom, hogy ne piszkálják a lelkiismeretemet, az ingerküszöbömet és a toleranciaszintemet. **Fürjes Judit**